

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

N:o 37
Den 15 Sept.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

35 årg.
1918.

Elia på Karmel.

1 Kor 18: 30—39.

Från bäcken Kerit, där Gud gömde profeten Elia undan konung Ahab's mordplaner, gick profeten till Sarpat, där han räddade en gudfruktig änka från hungersdöden och uppväckte hennes son från de döda. Där fann han sedan en lugn fristad under en tid av mer än två år, men så kommer Guds ord till honom: "Gå åstad och träd fram för Ahab, så skall jag sedan låta regna på jorden".

Elia stod såsom medlare mellan Gud och Israel. På profetens ord hade himmelen blivit tillyckt, och på profetens ord skulle den åter öppnas. Men först skulle Ahab och hela Israel ödmjuka sig inför Herren i himmelen och bekänna honom vara den ende sanne Guden.

Fördens skull hade Elia bjudit Ahab att han skulle församla hela Israel jämte Baals fyrahundra femtio profeter och Aserans fyrahundra profeter på Karmels berg. Ahab måste lyda profetens tillsägelse, ty han var angelägen om att få regn på jorden och bete för sina hästar och åsnor. Om dem hade han bekymmer.

När folket samlats och konungen med de åttahundra femtio baalsprofeterna, bjöd han dem att offra till deras gud, så skulle Elia offra till sin. Den Gud, som svarade med eld från himmelen, han visade, att han

var den sanne Guden och honom skulle folket tjäna och tillbedja.

Baalsprofeterna, som voro så många, skulle offra först. De slaktade offerdjuret och lade det på ett altare och sprungo sedan runt detta och ropade i korus: "Baal hör oss, Baal hör oss!" Men en avgud har inga öron att höra med och ingen makt att hjälpa. Därför ropade de förgäves.

Då manade Elia folket att träda fram till honom och vända sig bort från baalsprästerna. Därpå satte han i stånd ett Herrens altare, som förut funnits på Karmel, men som under de ogudaktiga konungarnas tid blivit nedbrutet. Han tog därefter tolv stenar och byggde av dem ett nytt altare i Herrens namn och gjorde en grav omkring altaret. Därefter lade han veden på altaret, styckade offerdjuret och lade det ovanpå veden. Men ännu var icke allt i ordning. Han bjöd sina tjänare att gjuta vatten på veden och på altaret och fyllde slutligen graven med vatten, så att allt var surt och vått.

Och när tiden för aftonoffret var inne, trädde Elia fram och bad med hög röst, så att det hördes över hela Karmel: "Herre, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt i dag bliva kunnigt, att du är Gud i Israel och att det är på din befallning, jag har gjort allt

detta. Svvara mig, Herre, svvara mig, på det att detta folk må förnimma, att det är du, Herre, som är Gud, i det du omvänder deras hjärtan."

På denna innerliga och varma bön svarar Herren, så att alla förstå det, ty han låter eld falla från himmelen, så att det går människorna genom märg och ben, när de se eldsflamorna, som förtära offret och veden, stenarna och jorden och uppslicka vattnet i graven omkring altaret.

När nu allt folket såg detta, föll de ned med sina ansikten mot jorden och sade: "Herren är det, som är Gud, Herren är det, som är Gud!"

Så låg då Israels folk inför sin Gud i bön och bekännelse. Därhän hade Elia genom ord och gärning fört dem.

Den nu pågående världsnöden med krig, hunger och dyrtid har samma syfte. Gud vill, att vi skola ödmjuka oss inför honom och bekänna våra synder, bedja om kärlek och ödmjukhet och nåd till att leva gudfruktigt såsom hans barn, bedja om, att han griper in och gör ett slut på kriget och vänder människorna till frid och försonlighet. Ty nu lyser deras vilddjurssinne fram på det allra hemskaste sätt. Bedjen barn, bedjen ihärdigt och uthållande. Måhända hör Gud edra böner och hjälper oss.

J. B. Gauffin.

Det röda taket.

(Forts.)

Ingrid blev plötsligt så bedrövad, att hon var nära att gråta, men så kom hon ihåg, att det var så svårt att sluta, när man en gång börjat. I stället sprang hon ut till Stina och satte sig på köksbordet.

»Jag tycker, du ser så ledsen ut», sade Stina.

»Ja, här är ju inte ens en trädgård, som man kan leka i», sade Ingrid ganska buttert.

»Nej, och jag tänkte just, att du skulle

komma att sakna den. Det gör jag sannernligen också. Jag brukade ju ha de gröna grenarna ända in på fönstret hos mig därute, och jag hade alltid någonting vackert att se på, medan jag arbetade i köket. — Men vet du vad, jag har nu i alla fall fått någonting i stället, som är lika bra som en hel trädgård — att se på åtminstone — för att man kan inte komma dit och leka.»

»Vad är det, Stina? Säg mig vad det är.»

»Jo, det är just det röda taket här utanför; titta ut genom fönstret, så skall du få se en hel föreställning.»

Ingrid stirrade på det röda tegeltaket mitt emot fast något lägre ner. Blott en smal strimma av gården skilde det från huset, där hon själv bodde. Det var gammalt och överväxt av mossa, tegelstenar fattades på flera ställen, och hon skulle just till att fråga, vad det kunde vara för trevligt med det, då hon fick se ett litet vitt runt huvud sticka upp genom ett av hålen. Snart kom kroppen efter, det var en liten pryddlig, vit kattunge. Knappt hade den kommit upp, förrän ett nytt huvud visade sig i samma hål, och en liten svart kattunge kom upp. Efter den kom en annan och så återigen en till. Det var fyra stycken små kattungar, och allra sist kom en stor, grå katt. Den var nog mor till de andra, ty den gick så långsamt och betänksamt och höll ögat på de små, medan de tumlade omkring på taket. De sprungo runt och nafsade efter deras egna svansar, satte av upp och ned för slutningen, som om det hade varit en landsväg.

Mitt på taket var en utbyggnad, en vindskupa. Bakom den smög sig den lilla vita kattungen och låg på lur, till dess en liten svart kom förbi, och då rusade den på denne bakifrån sitt gömställe, så att den svarta i förskräckelsen rullade ett långt stycke utför taket.

Ingrid skrattade så högt, att hennes mamma kom ut för att se, vad som var på färde. Hon gav Ingrid några små köttbitar att kasta ut till kattungarna, och det är säkert, att dessa blevo glada för det. Det var verkligen också en god och kärleksfull mor de små kattungarna hade, ty när hon fick fatt i något ätbart, åt hon det inte själv utan tog det till den av ungarna, som för tillfället icke hade något. Men allra sist, då hon antog, att de andra hade fått nog, tog hon själv för sig en bit.

Ingrid roade sig med att se på kattungarna, ända till dess det blev mörkt och glömde därvid alldeles sorgen över trädgården. Och var gång hon sedan kom

att längta efter den, kom hon att tänka på »Stinas trädgård», sprang hon ut till henne, hoppade upp på köksbordet och fann alltid något att roa sig med där borta på det röda taket.

En dag kom en man ut genom vindsfönstret och slog fast en starholk på skorstenen.

»Den har jag bett honom om», sade Stina. »Jag hade en i den stora pilen utanför köksfönstret i vårt gamla hus, och jag skulle tycka om att bli väckt av stararnas kvitter här också.»

Det första Ingrid gjorde om morgonen och det sista hon gjorde om kvällen var att kika ut genom fönstret för att se, om någon stare hade kommit.

»Jag hoppas, att de inte ska narra mig», sade Stina. »Det var kanske litet för sent, som jag fick i ordning bostaden åt dem.»

Men de narrade henne icke. En afton satt en stare på skorstenen. Den flaxade med vingarna och nästan skrek uppemot den blåa himmelen av glädje över det lilla hus, den hade funnit åt sig. Nästa morgon hade den sin maka med sig, och de började genast bygga bo i lådan med strån och fjädrar. Ingrid samlade i all stillhet, vad hon kunde finna av trådar och lösa dun från kuddarna och lade dem utanför köksfönstret för att också hon skulle få göra vad hon kunde för dem. Det dröjde icke heller, förrän de hade lagt ägg och ruvat dem, och snart lågo alla ungarna och stucko fram näbbarna i hålet och nafsade efter maskarna, som föräldrarna förde med sig åt dem.

Ingrid fick icke se dem flygfärdiga. Hon kom själv att resa till sin morfar ute på landet. Där kunde hon av hjärtans lust tumla om i det gröna, och så glömde hon nästan alldeles det röda taket. Men då hon kom hem igen, var dock detta det första hon frågade efter. Då var katten borta, och stararna hade flugit sin kos. Ingrid klagade däröver för Stina, men hon sade, att hon hade en överraskning i beredskap åt Ingrid, om hon bara hade tålmod att vänta.

»Till flyttningsdagen skall du få se något roligt», sade hon.

»Flyttar några nya starar in kanske?»

»Nej, det är några andra, som flyttar in, som är mycket bättre».

Ingrid kunde omöjligt gissa, vad det kunde vara.

En dag kom Stina springande in i vardagsrummet. »Kom nu Ingrid, nu är de där. Titta bort till fönstret!» ropade hon.

Ingrid stirrade upp mot starholken, men hon kunde inte se något nytt där.

»Kan du då inte se de två små söta pojkar?» frågade Stina.

»Var då? I starholken?»

»Nej, din lilla slarva, i fönstret.»

Där hade då Ingrid icke alls väntat sig något. Fönstret hade alltid varit kritat, så att man ej kunde se dit in. Men nu voro rutorna blanka och klara, och två små gossar sutto och klämde sina näsor platta emot den för att kunna titta upp till Ingrid. Nu började man nicka och kyssa på fingrarna åt varandra från bägge sidor. Ingrid sprang och hämtade dockan Dagmar för att visa, att de också voro

två, och gossarne tog en bilderbok och satte den i fönstret med tavlorna mot rutan, och så vände de bladen mycket långsamt, detta endast och allenast till ära för Ingrid, ty själva kunde de inte se med på det sättet. —

Detta blev nu ett dagligt nöje för hela vintern. Till och med när rutorna voro frusna, kunde de dock alltid göra titt-hål till varandra med varma slantar. Och det gjorde de.

»Ja, vi får tacka Stina för att hon hittat på att göra en trädgård åt dig», sade mor. »Det var gott, att hon tyckte mera om dig än om vår gamla trädgård, så att hon inte stannade kvar därute. Det var annars nära, att hon gjort det».

Ingrid gjorde stora ögon; hon hade aldrig tänkt sig den möjligheten att mista Stina. »Vi måste verkligen vara snälla emot henne mor eller hur? Så att hon stannar hos oss. Det är inte alla kokerskor, som ger barnen tillåtelse att sitta på köksbordet. Det säger hon själv.»

»Nej, låt mig nu se, att du sätter värde på henne och lär av henne att göra nytta».

(Slut).

Bilderboken.

Med plansch.

Att se på roliga och vackra »gubbar» är barnens förtjusning. Även vi äldre människor tycka, att det är mycket intressant att se på planscher och bilder, och alla gömma vi inom oss själva det rikaste och mest underbara bildergalleri. De flesta bilderna äro tagna ur livet och naturen, men många få vi ur böcker och tidskrifter eller såsom lillan å teckningen ur mors stora bilderbok.

Den själens egenskap, som vi kalla minne, liknar precis en fotografiapparat och en sådan av underbaraste slag. Vi kunna taga den ena bilden efter den andra från livets tidigaste skede intill den sena ålderdomen, och bilderna stå där tydliga och klara. Där gömma vi bilder av blommorna på marken och fåglarna

under himmelen, av vackra skogar och sjöar, av ängar och lundar, av sol, måne och stjärnor, av städer och byar och av allt som vi sett och beundrat.

Vårt minnes kamera arbetar nog bäst i barndomen och ungdomen. Därför bliva intrycken från dessa tider mera livliga och klara. Den där lilla flickan å planschen, som sitter bredvid mor och studerar bilderboken, hon har nog bilden av sin mor djupare gömd i sitt inre än alla de vackra tavlorna från boken. Och när hon glömt alla vackra och fula bilder, som hon under sitt liv kommer att få se, då skall mors bild stå ljus och klar i hennes minne.

Så är det ju förövrigt med dig själv och oss alla. Mors och fars bild och syskonens, säg mig, när glömmes man dem! Gömmas de också en efter en i gravens

BILDERBOKEN.

tysta sköte, visst minns man dem ändå — ändå.

Och barndomshemmet med dess dyrbara minnen av kärlek och bön, av frid och glädje, vem kan glömma det? Nej, varje skuggande lönn och fura, varje glittrande och speglande insjövik, varje sten och tuva i dess närhet, varje lek bland syskon och kamrater, varje pratstund med kära vänner, huru klart står icke allt tecknat i minnets bilderbok. Och när hälst vi vilja, kunna vi se det och glädjas och fröjdas däråt.

Men denna bilderbok växer alltjämt och blir större dag för dag, år efter år. Skolan med dess arbete, kamrater och vänner och lärare skrivs in i den, livets händelser, de glada och de sorgliga likaså. Ty livet är skiftande som en aprildag.

Och likväl skulle bilderboken till sist

bliva full av mörka och stygga bilder och alldeles svarta blad, om här icke finnes en skicklig konstnär, som kunde retuschera eller bättra och fullkomna allt. Det är en trofast vän, som följt oss och bevarat oss från våra tidigaste år. Den vännen känner du ju, din egen frälsare? Hans bild bör du gömma djupast och bäst av alla. Han vill fylla din själ med sin kärlek. Då bliva bilderna i minnets bilderbok rätt ljusa och sköna. Ty kärleken tror allt, hoppas allt, fördrager och förlåter allt, och kärleken retuscherar bort alla mörka och fula fläckar från bilderna av dem du gömt i ditt inre.

Men nu bör du, liten, se till, att den bild dina närmaste och dina vänner gömma av dig i sitt minnes bilderbok må vardagen och ljus, så att de kunna komma ihåg dig med glädje och välsigna dig.

J. B. Gauffin.

En modig och barmhärtig flicka.

Med teckning.

Flickan som bar vatten till soldaterna, då striden var som hetast.

Det omtalades på sin tid, huru en ung flicka bar vatten till soldaterna, för att de i den brännande sommarhettan och i stridens larm skulle få någon vederkvickelse. Hon kom med sin vattenhink till de stridande, där kanonerna dånade och gevären och kulsprutorna smattrade, där kulorna och granaterna sprungo sönder med ett förfärande dån.

När soldaterna tackade henne för hennes kärlekstjänst och frågade, om hon inte vore rädd, svarade hon: »Varför skulle jag vara rädd, det går inte mig värre än eder. Dessutom vill jag göra vad jag kan för att lindra eder törst med en dryck vatten.»

Soldaterna välsignade flickan men bådo henne för Guds skull akta sig och icke tränga sig fram dit, där det var allra farligast. Men hon fortsatte dag efter dag sin kärleksverksamhet, så länge striden fortfor att rása i närheten av hennes hem.

Slutligen kom ryktet om den unga flic-

kans mod och kärleksgärning fram till monarken, som skänkte henne ett gyllene kors med uttalande av sin tacksamhet för hennes bragd.

Efter någon tid berättades det, att hon blivit sårad och intagen på ett sjukhus. Men soldaterna, som hon givit en bägare vatten i Jesu namn, de omtalade henne beundrande och likaså befolkningen i hennes hemtrakt.

Vad hon kunde, det gjorde hon, och det under svårare omständigheter, än någon av eder kan föreställa sig. Har du någon gång besökt en sjuk och lidande kamrat? Har du räckt en hungrig ditt bröd eller en törstande en bägare vatten, driyen av ren kärlek, då kommer också du en gång att få en stor utmärkelse av din himmelske konung.

J. B. Gauffin.

Söndagsskolan i Göta.

Med teckning.

Det märks av namnet att Göta ligger invid Göta älv. Här är mycket vacker natur, och här gives tillfälle att se de många ångbåtar och segelskutor, som gå mellan Vänerus hamnar och Göteborg. En del av dessa båtar äro så stora, att de gå och komma över Göteborg till utlandet. Även de ångare, som kanalvägen gå mellan

Stockholm och Göteborg, gå här förbi. Det skulle helt säkert glädja många Barnavännens läsare att se dessa båtar, som frimodigt plöja älvens vatten.

Här ha vi en söndagsskola med över sextio barn med syster Anna Olsson och broder G. Larsson såsom lärare. Vi bedja varje Barnavännens läsare både ung och gammal, som lärt sig känna bönens värde

och kraft, att bedja för barnen och lärarna i denna söndagsskola, att Guds rena och klara ord måtte spira och växa i varje hjärta, och att den undervisning barnen få åtnjuta måtte bliva dem till

välsignelse för hela deras liv. Då kunna de ock bliva heliga män och kvinnor, som frimodigt följa Jesus och bära vittne om honom inför dem, som ännu gå främmande för honom.

Broderligen Alfr. Andersson.

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 5.

Räknegåta.

Jag tänker, att det för eder skall bli roligt att söka räkna ut närläggande multiplikationstal.

Du ser att i stället för att multiplicera det ena talet med det andra och sedan lägga tillsammans produkterna, måste du först själv fylla i de felände siffrorna, där punkterna stå. Delvis är ju slutprodukten färdig.

$$\begin{array}{r} 7 \quad . \quad . \quad . \quad 9 \\ 6 \quad . \quad . \quad . \quad 4 \\ \hline . \quad . \quad . \quad 2 \quad 8 \end{array}$$

Prisuppgift n:o 6.

Charad.

*Mitt första hägnar gård och hem,
Om stark vi honom bygga,
Då kunna vi bo trygga.*

*Mitt andra är ju markens färg
I sommarens sköna dagar
På ängar och i hagar.*

*Mitt hela kläder skönt och bra
Rätt ofta ock mitt första,
Den minsta som den största.*

Brev till barnen.

Mina kära barn.

Se här kommer nu prisuppgifterna i en lång rad. För dem, som äro nybörjare i lävlingen, måste jag nämna, att lösningarna icke insändas förr än i januari 1919. De skola skrivas vackert och pryddligt på ett enda papper och med tydlig adress och tydligt namn. Till dem som lyckas bäst kommer under nästa vår en god bok att sändas såsom premie.

Nu äro edra sommarferier slut, såvida ni icke på grund av spanska sjukkan få dem förlängda. Gud vare med eder alla och bevare eder för allt ont. Hälsa kärnt edra föräldrar och lärare och själva ären i hjärtligt hälsade från eder

tillgivne Farbror Barnavän.

Bibelläsning.

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 16—22 september 1918.

- M. 16. 1 Kon. 19: 1—8. Elia i öknen.
T. 17. v. 1—2. Isebel hotar att döda Elia.
O. 18 v. 3. Elia flyr till Beer-Seba.
T. 19 v. 4. Elia flyr uti öknen och önskar att Gud skall taga hem honom.
F. 20. v. 5—6. Elia somnar under en ginstbuske och väckes av en ängel.
L. 21. v. 7. Ängeln väcker honom för andra gången.
S. 22. v. 8—12. Elia kommer till Guds berg Horeb.

Söndagsskoltext för den 22 september.

17 Sönd. e. Trefaldighet.

Elia i öknen.
1 Kon. 19: 1—8.

Minnesvers: Ps. 91: 15. Han åkallar mig och jag skall svara honom; jag är med honom i nöden, jag skall rädda honom och låta honom komma till ära.